

[Elisa Petersen.]

kan straffes baade 4 og 5 Gange uden mindste Virkning. Det vil altsaa sige, at hver Gang en saadan Sædelighedsforbryder løslodes, maatte man inden kortere eller længere Tid vente at høre om et nyt Offer — dit Barn, maaske mit Barn —, og det var det, Samfundet reagerede imod. Derfor krævede man i Adressen, at Samfundet skulde sikres mod, at en Voldtægtsforbryder kan gentage sin Forbrydelse, og man krævede, at seksuelt abnorme Individuer, der har begaaet en saadan Forbrydelse, afsondredes under lægekyndigt Tilsyn, saa længe Helbredelse ikke var sikret, saaledes at uhelbredelige abnorme Individuer indespærredes for Livstid. Med andre Ord, man krævede Sikkerhedsforanstaltninger.

Adressen og den Bevægelse, den affødte, blandt andet ved Møder hele Landet over, bragte selvfølgelig ogsaa Spørgsmaalet om Indgreb i Kønsorganerne frem i Debatten. De fleste vendte sig mod disse Indgreb, blandt andet fordi man paa dette Omraade havde saa overordentlig lidt at bygge paa. Mest samlede man sig om Internering og var da ogsaa klar over, at der i mange Tilfælde vilde blive Tale om Internering for Livstid. Man var ogsaa klar over, at det var dyrt, men dyrere syntes man det var at ofre Børnene. Adressen blev af Justitsministeren sendt til Straffelovskommissionen og gav sig altsaa ikke øjeblikkelig positivt Udslag, men efter Sundhedsministerens interessante Redegørelse i Folketinget kan man jo gennem Statistikken over Domfældelser over Sædelighedsforbrydere følge den Bevægelse, den har skabt. I 1924 nedsattes saa Kommissionen, der skulde undersøge, om forebyggende Foranstaltninger og Indgreb i den personlige Frihed kunde anses for forsvarlige og berettigede overfor Personer, der er degenerativt bestemte. I 1925 fik vi Interneringsloven, som ogsaa betød et stort Fremskridt. I 1926 kom Kommissionsbetænkningen, og i 1928 fremsatte Justitsministeren Lovforslaget om Adgang til Sterilisation. Som en af Adressens Ophavs-mænd vil jeg gerne takke Kommissionen for dens grundlæggende Arbejde og Justitsministeren for Lovforslagets Fremsættelse her og takke, fordi det saa forsigtigt kun sætter Foden lidt frem.

§ 1 beskæftiger sig med saadanne Personer, der selv kender deres Kønsdrifts abnorme Styrke eller Retning, der altsaa selv gaar rundt og pines ved Tanken om, at denne Drifts Styrke maaske en Dag tager Magten fra dem og faar dem til at forøve en

Forbrydelse, en Forbrydelse, hvis Omfang de slet ikke er Herrer over, og som for et andet Menneske kan faa de mest skæbnesvangre Følger og for dem selv betyde Frihedsberøvelse for Livstid. Saadanne Personer kan altsaa, naar de selv begærer det, og naar en Læge har sat dem ind i, hvilke Følger det kan faa, efter at Retslægeraadet og Sundhedsstyrelsen har udtalt sig paa Grundlag af en udtømmende Lægeerklæring faa Justitsministerens Tilladelse til at faa foretaget et Indgreb. Der er altsaa slet ikke Tale om, at en saadan Person maaske i Dag i en nedtrykt Stemning kan kræve noget fuldbyrdet, som han fortryder i Morgen. Nej, det er en Handling, som foretages efter moden Overvejelse, og som selvfølgelig kun kan gennemføres med Justitsministerens Tilladelse, saafremt der er Grund til dette Indgreb, og Grunden kan efter min Mening kun være den, at Personen er farlig for Samfundet, saa farlig, at Samfundet maa sige: Her har vi ikke alene en Ret, men en Pligt til at beskytte vore Borgere og vore Børn. Thi man kan jo ikke se bort fra, at Lovforslaget har to Sider. Paa den ene Side staar Forbryderen eller den, som er bange for at blive Forbryder, og som selv ønsker Indgreb, paa den anden Side staar Hensynet til det mulige Offer eller flere Ofre, Børn eller voksne. Karakteristisk for hele Behandlingen af dette Spørgsmaal maa det siges at være, at langt de fleste — det siger ogsaa Folketingets Udvalgsbetænkning — straks møder Forslaget med Uvillie, ja Afsky, men kommer de først for Alvor til at beskæftige sig med det, til at overveje pro et contra, bliver de Tilhængere, saa ser de, at Indgrebet ikke alene yder den Person, der kræver det, en Hjælp, men at det betyder en Del for Samfundet. Efter alt, hvad der er fremført fra Kommissionens og fra de sagkyndiges Side, vil jeg for mit Vedkommende sige, at jeg nærer ingen Betænkning ved at stemme for § 1. Jeg ser deri en videregaaende Indrømmelse af det Krav, som Befolkningen rejste i Adressen af 1921.

§ 2 synes jeg er vanskeligere at tage Stilling til. Her drejer det sig fortrinsvis om at hindre psykisk abnorme Personer i at sætte Afkom i Verden, og her maa man sikkert gaa mere forsigtigt frem, ikke mindst naar der er Tale om at lade disse Personer slippe ud af Anstaltsforsorgen. Aandssvage Kvinder er jo paa Forhaand et let Bytte, det ved vi, men de vil blive et endnu mere eftertragtet Bytte, naar man ved, at Faren for Afkom er udelukket, og Faren med Hensyn til den Smitte, de aandeligt og legemligt set kan bringe ikke mindst de unge, bliver